

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Conceptvs Chronographicvs De Concepta Sacra Deipara

Zoller, Joseph

Augustæ, Anno 1712

LXXVI. Ante languorem adhibe medicinam. Eccli. c. 18. v. 20.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75950)

onem jugulaverit, cum aliàs nec ferro, nec ligno, nec lapide interfici potuisset; in cuius triumphì memoriàm, detractam dicto leoni pellem tanquàm gloriosum quoddam paludamentum, pro insigni recepit.

Quid porrò aliud, quàm Leo terribilis, hostis est infernalis? qui vix creatis primis parentibus, statim circumvit, nil aliud quærens, quàm ut hominem, in summâ tunc felicitate constitutum, totamque ejus progeniem, miserandum in modum quoad animam devoraret: qui etiam, non invento, qui resisteret, stragem edidit, nunquam satis deplorandam. Veruntamen prodijt tandem, omni Hercule gloriosior MARIA, quæ Leonem illum Tartareum, à nemine alio, quantumvis fortissimo, Sanctissimoque, primo Conceptionis aggressu debellandum, immaculatè concepta

fortissimè jugulavit: Quòd si detractas occisi Leonis exuvias, pro insignibus Hercules gestare voluit, gestat similiter MARIA immaculata, suis in imaginibus, pro Victoriæ insigni, Virgineis substratum pedibus adversarium, si non sub specie Leonis, Draconis certè, aut serpentis, vel in formâ alterius Monstri, reportatam in Conceptionis certamine victoriam, ac triumphum plusquàm Herculeum abundè denotantis.

§. 7. *Anagramma.*

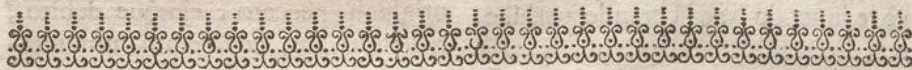
ConCEPTA regINA, IVre
MVnDa.

525.

Jure munda pates, O Regina immaculata!

Versio litteralis.

Ave Maria, gratiâ plena, Dominus tecum.

De Conceptâ Sacrà Deiparâ.

CONCEPTUS LXXVI.

§. I. *Scriptura.*

MeDICINA,
à CasV præserVans.

526.

Ecclesiastici c. 18. v. 20. *Ante languorem, adhibe medicinam!*

Dum salutiferum Medicæ artis studium, ac officium attentius considero, duplicem illi, de proximi salute, inesse curam animadverto: non eam nimirum solam, quâ afflicta possit sanitas, per convenientia restitui medicamenta, verum etiam illam, quâ per constantem sanitatis tuendæ custodiam, omnis possit languor, providâ temperantiâ, aut certè præservativo quodam medicamento præverti. Hunc ultimum sanitatis conservandæ modum non

approbare tantum, sed & suadere videtur Ecclesiasticus, dum ait: *Ante languorem adhibe medicinam!* noverat nimirum & ipse, quàm Medici experti scientiâ, aut labore frequenter indigeat ille, qui vitam protrahere in longam senectutem desiderat, sive sanus, ut conservetur, sive æger, ut restituatur? ut adeò idem Ecclesiasticus singularem Medico honorem haberi velit, inquit: *Honora Medicum, propter necessitatem.* Porro, quis nescit, *magnum* (ut magnus ait Augustinus) *de Cælo descendisse Medicum; quia magnus in terrâ jacebat ægrotus?* Magnus certè ægrotus, Adam nimirum ex vetito pomo languidus, totaque cum ipso posteritas ad mortem æternam periculosissimè ex malo hæreditario decumbens! veruntamen (ut verba sonant ejusdem Ecclesiastici) *Altissimus*

c. 36. v. 1

K k 2

de

v. 4. *de terrâ creavit medicinam*, id est, ex carne Virginis **MARIÆ** Salvatorem; **JESUS** enim interpretatur *Salvator*, sive *Salutare*; quia *Salvator Medicus*, & *Salutare medicina* est. per *Terram*, **MARIAM** intellige; sic enim verba sonant **Isaiæ**: *Aperiatur terra, & germinet Salvatorem!* quod autem hac ex terrâ creatus sit, testis est **Apostolus**, dicens, eum *Factum ex muliere*. **Galat. c. 4.**
 v. 4. Medicamenta ergo, ac pharmaca, quibus **Cœlestis** ille **Medicus** utebatur, **Sacratissima** ejus erat passio, sanguis, vulnera; sic enim cantat **Joann. Audenus**:

l. 3. *Pharmaca sunt potiùs, quàm vulnera,
 Vulnera CHRISTI;*

Curat enim plagis vulnera nostra suis.

Atque, ut hoc medicamento omnes liberaret, artisque medicæ experimentum, tum post, tum ante languorem, tum actualiter, tum præservativè redimendo, ac liberando perhiberet, licet alijs omnibus, in originalis maculæ infirmitatem prolapsis, passionis curativum applicârit remedium, **MARIÆ** tamen soli, ante omnem languorem, præservativum ejusdem passionis poculum propinare voluit, ut esset illi *medicina à casu præservans*: sic sentiente **Ecclesiâ**, ac canente: *qui ex morte Filij tui prævisâ, eam ab omnî labe præservâsti.* Hoc autem præservativum **Christi** remedium, **MARIÆ** applicatum, veram fuisse, ac dici posse liberationem, seu **Redemptionem**, clara testatur **Augustini** sententia: *Rectè*, inquit ille, *dices medico* (oblato nimirum talî remedio) *liberâsti me ab agritudine, non in quâ eram, sed in quâ futurus eram, &c.* & sanè, nobilior hoc genus redemptionis est, & liberationis: præcaveri scilicet vulnus, præsidioq; securo præmuniri, quàm accepto vulnere faucium, tandem obductâ cicatrice sanari: sic majoris etiam, ac potentioris gratiæ, ab exitio servari incolumem, & communi internecioni mirificis privilegijs subtrahi, quàm per commune scelus aliquando contaminatum, eodem, quo alij, remedio

In Psal. 85.

refanari. **Felicissimus** ille omnium, qui nullum gaudium hostibus dedit, nullâ adustus scintillâ, flammæ non sensit vestigium, ubi omnes alij flagrantî incendio sunt penitus exusti. An non ingens beneficium, alieno periculo, sanguine, & vitâ, redimi suam, ne ullo periculo prætentari possit? Atque sic, adhibitâ ante languorem medicinâ, redempta fuit **Virgo Beatissima**. imò, ut **Bernardinus Sen.** scribit: *Christus DOMINUS plus pro B. Virgine redimendâ venit, quàm pro omnî aliâ creaturâ.* ita quidem, ut hujus redemptio, longissimo intervallo, illâ **Adami** redemptione sit gloriosior, quantò nimirum gloriosius est, nunquam fuisse **DEI** hostem, quàm fecdâ prolapsione peccati, contra **DEUM** bella gessisse. Sicut ergo **Adamus**, **Christi** redemptione **DEO** reconciliatus, ab æternâ morte fuit liberatus: sic **Virgo Beatissima**, iisdem **Christi** meritis, ab originalî peccato, ejusque debito, redemptivam, ac liberam immunitatem in tantum est consecuta, ut non fuerit pacto **Adami** comprehensâ, sed præservativam purissimæ innocentiae tabulam sit sortita. Quis non miretur, saluberrimum hoc **Cœlestis Medici** adinventum? quis non celebret nobile redemptionis opus, ac singulare liberandi genus: invenire viam, & decretum statuere, ut filia **Adami** non posset traduci, tanquam filia **Adami** peccatoris, quæ ex naturæ conditione potuisset, ac debuisset traduci, & sine legis violatione, in unius à casu præservandæ **Virginis** favorem, à legis præcepto instituere exceptionem? Huic ergo **Virgini** unanimiter gratulemur! ab hac & languoribus nostris medicinam mutuemus! adhibeamus medicinam poenitentiae, casibus præteritis: adhibeamus etiam medicinam à casu præservativam, per specialem **Virginis** immaculatæ dilectionem! testa enim est **MARIA**, quæ nostram, ceu **Jobi**, saniem radet: medicum fel est, quod oculorum aciem, ut **Tobiæ**, serenabit: **Balsamum** est, & **myrrha**, quæ à corruptione ser-

Serm. de
 Concept.

servabit, & hiantia claudet vulnere: verbo, *Apotheca est CHRISTI Medici*, ut ait Richardus à S. Laurent., qui per *MARIAM* venit sanare mundum languidum, qui per *Evam* aegrotabat.

De Laud. Virg. l. 3.

§. 2. *Authoritas.*

527.

OrosIVs, Delparæ, pVrè
ConCeptæ aMator.

Coram DEI novi, & in veritate comperi, quòd nulla mulier in partu periclitetur, super quam devocè *MARIAE* gratia imploratur, & dies Conceptionis ejus celebratur. Epist. ad Heliodorum.

§. 3. *Ratio.*

528.

ME DICINA sIt proportIonata
ConstItVtIonI.

PRæstantissimus Medicorum Princeps Galenus *comm. 46.* absque dubio, non sine ratione docet: *Ut pristinum temperamentum corporis evocetur, & restituatur, etiam applicanda est medicina, quæ illi omninò similis sit.* Ex quo sequentem formo rationem. B. Virgo *MARIA* erat suo modo *medicina*, salvatrix, & mediatrix, cum suo Divino Filio, primi temperamenti humani (nempe gratiæ, in quo Adamus creatus fuerat) deperditi verò postea per peccatum originale: Sed huic temperamento non potuit esse Beata Virgo *medicina*, si fuisset concepta in peccato originali. Ergo vel Beata Virgo non potuit esse *medicina* pro reparando primo temperamento, vel debuit esse concepta sine peccato originali. Maj. tenent SS. Patres, ex quibus Anselmus de Laud. V. c. II. *DEI Genitrix, meritis suis cuncta reparando, Mater est, & domina rerum.* Ildephonfus *Serm. 1. de assumpt.* vocat eam *Reparatricem perditæ orbis.* Bernardinus, in suo memoriali, *MARIA*, inquit, *adjutrix nostræ redemptionis auxiliatrix nostræ justificationis:* Min. Prob. Primum temperamentum erat status justitiæ originalis, in quo Adamus fuit

& totum genus humanum fuisset: qui consistit in gratiâ Sanctificante, cum omnibus donis, tam naturalibus, quàm supernaturalibus. Sed huic non tantum simile, sed nil magis dissimile est, quàm esse conceptum in aliquo peccato. Ergo ut B. Virgo sit similis primo temperamento, omnino debuit esse concepta sine peccato.

§. 4. *Historia.*

MastrILLVs, VIRgInIs ILLI-
batè ConCeptæ, & XaVerII
aVXILIo, à perICVLo 529.
LiberatVs.

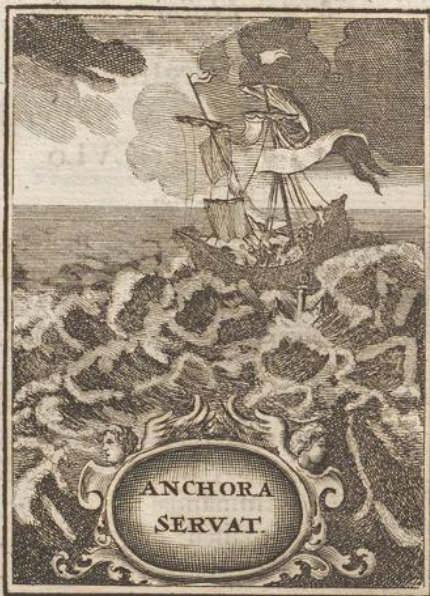
FRanciscus Mastrillus, inclytus postea Societatis JESU in Japoniâ Martyr, cum Neapoli, Anno Millesimo, Sexcentesimo, Trigesimo tertio, in erigendo quodam pegmate, in honorem Virginis immaculatæ, ferventiùs occuparetur, casu fortuito graviter vulneratus, ad extremum devenit vitæ terminandæ periculum; adeò nimirum malleus quidam grandior, è superiore loco decidens, lethaliter caput ejus sauciavit, ut desperatâ salute, ad infirmariam Laicorum fratrum humeris deportaretur, mortique proximus crederetur. Veruntamen paullò post apprensus eidem jam agonizanti Xaverius, gloriosus Japoniæ Apostolus, cereum illi ardentem, unà cum baculo peregrinorum, ipsemet in formâ peregrini obtulit, eâ factâ optione, ut ad quod placeret, extenderet manum: an placidâ morte, per cereum mortualem designatâ, vellet defungi? an verò, baculo assumpto, placeret, amore DEI, pergere ad Japones, Evangelij ibidem dilatandi causâ? Et ecce! elevatis moribundus oculis, generoso scipionem animo apprehendit, vitam, & sanguinem pro Christo daturus, ac momento à Xaverio est persanatus: intercedente, haud dubiè apud Filium, ac medelam afferente Virgine Matre, cujus ille immaculato honori totis viribus intentus, vulnus tam

periculosum acceperat. Contigit hoc miraculum, obstupescente totâ Neapoli, & habetur in ejus vitâ, nec non apud P. F. Casimirum Fueslin, in Feste Purific.

§. 5. *Symbolum.*

530.

ANCHORA, DEIPARAM à NAV-
fraglo ConserVans.

Undivagam retinere solet, spumante procellâ,
Fluctibus in medijs Anchora jacta ratem.
Anchora conceptæ sed quæ sine labe MARIE?
Gratia præservans Numinis: illa tenet.

In Domino singulariter in spe constitui me.
Mal. 4. v. 9.

§. 6. *Antiquitas.*

531.

LEANDER, In Materno Agrippinæ sInV, ab Interne-
Clone Liber.

VIvebat in Aulâ Arcturi Regis (ut referunt Annales Britannici) Aulicus quidam, nomine Leander, qui ab Anglis pecuniâ correptus, ut Regem interficeret, eidem prandio affidenti venenum porrexit. Verùm detectâ mox fraude, justissimo accensus furore Rex, à mensâ confestim profiliit, arreptoque gladio fugientem reum est infecutus. Periisset hic absque omnî dubio miser, nisi in an-

teriori cubiculo Agrippinam offendisset, Regis matrem, casu præsentem: quam ut conspexit, velociter accurrens, caput improbum in ejus sinu abscondit. Hunc ergo cùm propius accedens furibundus Rex ensè jamjam confodere attentaret, exclamavit Agrippina: *Siste Arcture! parce ingrato licet, & sedifrago! dignus est, fateor, non unâ tantum morte: sed maternus tue Genitricis sinus præbeat misero asylum! quid ad hæc Arcturus? obstupefactus certè ob tantum Matris affectum, sentiensque viscera sua, tam potenti Agrippinæ interventione commoveri, gladium abjecit, omni que jam ferocitate depositâ, reo læsæ Majestatis veniam dedit, vitamque concessit. Indignati quidem eam ob causam proceres, hoc Regi ijs verbis exprobrarunt: Tam facile adeo scelerato capiti parcis? quibus suaviter ille reposuit: Mater vindictam inhihet. ac si diceret: Quomodo interficiam illum, qui in sinu Matris meæ quæsivit asylum? Absit, ut scelsti sanguine sinum Matris conspergam! Agrippina Mater, tibi illum dono, &c.*

Haud absimiliter nobis peccatoribus, læsæ Divinæ Majestatis multoties reis patrocinari sæpè sæpius dignatur Mater Regis Regum; dum enim feralis Divinæ justitiæ ictus, ac fulmen æternæ reprobationis imminet, quo miseri fugiemus, nisi ad MARIE sinum, tanquam unicum peccatorum asylum? sistet illa minantem vindicturæ Nemesiis manum, vibratum ipsa avertet fulmen. Quod si verò maximis peccatoribus ob MARIAM, tam frequenter gratia salutis solet obtingere: quomodo credendum erit, ipsimet MARIE gratiam aliquando ullam, in proprium favorem, fuisse denegatam? quomodo credendum, Filium non præ omnibus alijs innocentissimæ Matris misertum, ab internecone eam originali liberando, ac præservando? intuitu nimirum sinûs illius materni, in quo toties se noverat lactandum, toties suavissimè se sciebat quieturum. quâ

quâ enim ratione interfici eam lethali sceleris originalis vulnere pateretur, cujus sinus ipsi quandoque fervire deberet in asylum, contra Herodiani militis furorem? Absit, ut scelesti protoparentum maculâ, talis sinus, tale asylum, ullo momento conspergatur!

§. 7. *Anagramma.*

Mater Vitæ, Lata ad Cælos IanVa! 532.

Ave munda Cæli porta! vitam germinas.
Versio litteralis.
Ave Maria, gratiâ plena, Dominus tecum

De Conceptâ Sacrâ Deiparâ.

CONCEPTUS LXXVII.

§. I. *Scriptura.*

533. ILLI fIDeLIs, tEMpore tRIBVLatIonIs.

Eccli. c. 22. v. 29. *Tempore tribulationis, permane illi fidelis.*

TAm rara est in hominum confortio vera, ac constans fidelitas, ut illam attentius considerans Divinus Sapiens, inventu pronuntiârit omninò difficilem; ait enim: *Multi homines misericordes vocantur: virum autem fidelem quis inveniet?* Eandem quæstionem movet etiam gentium Doctor, dum ait: *Hic queritur inter dispensatores, ut fidelis quis inveniat?* ut ad eò bene Ecclesiasticus dixerit: *Amico fideli, nulla comparatio. ac verum sit illud Poëtæ:*

Millibus ex multis, unus vix fidus amicus:

Hic albo corvo rarior esse solet.

Numerare nimirum licet amicos plurimos, qui tempore sereno latus ambiunt, nubilo dormiunt: torrentibus non absimiles, qui tempore pluvio, dum abundant aquæ, ipsi etiam alveos implent, & in littus despumant: æstivo econtra tempore, dum torret Sirius, & hiant agri, cessant & ipsi, siccisque arenis se contegunt. atque hâc ipsâ similitudine, ad suos quondam amicos, usus est Huslæus

patiens: *Fratres mei, inquit, præterierunt me, sicut torrens, qui raptim transit in convallibus.* à quo haud multum ablutit Ecclesiasticus, ijs verbis: *Est amicus socius mensæ, & non permanebit, in tempore tribulationis.* Verum, quid Divina nos hac de re veritas instruat? audiamus: *Vos, inquit, amici mei estis, si feceritis, quæ præcipio vobis.* porro quid aliud fuerunt quàm amici mensæ, protoparentes nostri, dum contra præceptum Domini temerè facientes, de cibo comederunt prohibito, ac detestandâ infidelitate, Creatoris sui benignissimi mandata sunt prætergressi. Hic jam incipere videbatur tempus omnîs tribulationis, non ex parte tantum prævaricatricis creaturæ, cui è vestigio dictum: *Maledicta terra in opere tuo! &c. Spinæ, & tribulos germinabit tibi. in dolore paries filios, &c.* verum etiam ex parte ipsius Creatoris, cui maxima est tribulatio tempus illud quaecunque, quo anima per peccatum grave ei infidelis efficitur: Enimverò, si per peccatum tantum unicum mortale, Filius DEI ad eò hodie dum affligitur, ut positus ex unâ parte flagellis, spinis, sputis, clavis, felle, alijsque Passionis instrumentis, & ex alterâ, uno solo peccato mortali, hoc ultimum majorem ei tribulationem afferret, quàm totus ille tormentorum cumulus: si absque ullâ comparatione, plus odio habet tale peccatum,

Prov. 20. 7. 6.

1. Corinth. 4. v. 2.

Eccli. c. 6. v. 15.

Job. c. 6. v. 15.

c. 6. v. 10.

Jo. c. 15. v. 14.

Gen. c. 3.